

Loukařské akce to letos roztočily!

15.-17.ledna 2010: Výlet do Nového Města na Moravě

13. března 2010: Výlet do Prokopského údolí v Praze

16.-18. dubna 2010: Cyklovýlet Vávrovka u Veselí n./Luž.

17.-19. září 2010: Chvojná brigáda v Kadově

15.-17.října 2010: Výlet do Moravského krasu

12.-14.listopadu 2010: Výlet do Martinic u Březnice

TÁBOROVÝ ŠUM. Vydávají Loukaři vlastním nákladem jednou ročně, vždy u slavnostní příležitosti Mikulášské besídky. Informace o předplatném zásadně nepodáváme. Šéfredaktor: Loukař-Šumař. Adresa redakce: Šumná 9, 388 01 Blatná. Adresy mezinárodních poboček tajíme. Nevyžádané ani vyžádané rukopisy nevracíme! E-mail: taborovy.sum@loukari.cz

TÁBOROVÝ ŠUM

DVANÁCTÉ VYDÁNÍ

sobota 4. prosince 2010

s magazínem
a SAMOLEPKOU!

ZDARMA

Ještě že nám to spadlo!

KADOV – To abyste se na jaře neflákali, řekl si asi svatý Petr, naložil do svých sněhových vložek pořádně těžkou vodu a poslal je na kadovskou louku pod viklan. A tak se stalo, že když se ty vložky daly dohromady, jídelna a kuchyň to nevydržely a křuply.

Brouk zrovna seděl na záchodě, když mu přišla ememeska od Káči Tomanové, dcery kadovské starostky. A Brouk byl v tu chvíli rád, že sedí právě tam. Z displeje na něj totiž svítil moc škaredý obrázek – tam, kde na naší louce v Kadově stály jídelna i kuchyň, jídelna a kuchyň ležely. A na nich spousta sněhu, co za to mohl.

Vedoucí se proto ihned do Kadova vypravili, jestli to třeba nepůjde jenom opravit. Hm, nepůjde, zjistili jsme hned.

Jěňa dokonce zaklel. To dělá, když se mu něco hodně nelíbí. „To není dobrý,“ říkal například. Pak se ale naše špatná nálada začala proměňovat.

„Ono by to vlastně mohlo být k něčemu i dobrý.“

„To bude dobrý, protože to postavíme lepší.“

„Pche, lepší, lepší, my to postavíme nejlepší!“

„Ještě že nám to spadlo!“

Ale aby nezůstalo jenom u slov, hned v úterý jsme se sešli u paní Pekařové z architektonické firmy Starý a Pramen. A začali jsme za její vydatné pomoci vytvářet projekt zbrusu nové jídelny a kuchyně.

Projekt byl na světě. Teď ještě chyběl materiál a náradí. Že ho

Děkujeme staré kuchyni a jídelně a vítáme nové! Foto: Šum

bylo potřeba. To máte – dřeva spoustu, kladiva, hřebíky, pořízy, izolaci, desky, sekyrky, konstrukci na nová kamna, kleště, pily, štětce, kartáče, krumpáče, lopaty, lana, kyblíky, hrábě, plynovou bombu, bagr, vodováhy, pajcry, kramle, žebříky a to ještě není všechno.

Pak jsme to měli po kupě a pak už to znáte. Koncem dubna jsme se s projektem v kapse a materiálem na nákladáku odjeli do Kadova, kde během sedmi brigád vyrostla

nová kuchyň a jídelna.

Svatý Pět'a může být spokojený, na jaře jsme se neflákali. Tahle jídelna a kuchyň už nikdy nespádnou. Ani kdyby sněžilo celý rok a vložky byly nacucané až běda.

PS: Zápis z poslední schůze vedoucích, bod číslo 1a) Jěňa a Brouk okamžitě - nejpozději včera - zavolají Kačce Tomanové, jestli to teď pod tím sněhem zase neruplo.

Kpt. Mahoni přebírá velení!

Neboží Mahoni se Sárrou trpí pod vedením Darka. Foto: Šum

VÁVROVKA – Kdo jede na lyže, vezme si s sebou... He? Jasně, lyže. Kdo se chystá na hokej, přibalí brusle. Boxer nezapomene na rukavice a cyklista? No, ten by si měl zajistit kolo. Pokud mu to tedy aspoň trochu myslí. Darek si ho s sebou na loukařský cyklistický výlet na kolech nevzal.

Loukaři vyrazili do jižních Čech na statek Vávrovka. V pozvánce stálo „víkend na kolech“, proto si všichni účastníci vzali bicykl s sebou. Jenom

tři výletníci ho neměli. Darek, protože je hloupý, Mahoni, protože kolo nemá, a fenka Sára, protože na kole jezdí nerada.

A tak se spolu tahle trojka vydala na pěší procházku se stejným cílem jako cyklisté: zámek Červená Lhota. Darek si alespoň pochvaloval, že má svůdníka Mahoniho, jenž pokukoval po jeho sestře Áje, pod dohledem. Sám se vzápětí jmenoval velitelem výpravy, ačkoli nebyl jejím nejstarším členem. Taktéž byl pověřen tím, aby

se staral o Sárrou. Oboje se ukázalo jako hrubá chyba.

Přitom zpočátku vše probíhalo bez potíží. V 10.12 psal člen výpravy Mahoni sms zprávu: „Jsem v polovině trasy ještě 11 km pozdravuj Aju ha ha ha mahoni napis jsem na pivo.“

O necelou hodinu později se ale situace zdramatizovala. Mahoni poslal tento text: „Sára nam utekla na zajice zpozdění 45 minut mahoni.“

Tuto zprávu měl dost času v klidu napsat, neboť vedoucí výpravy právě běhal v polích za Sárrou, která běhala za zajícem. „Ona zblejskla srnu a utekla mu. A on jí tam honil a vůbec mu to nešlo, protože Sára furt utíkala pryč a byla to sranda, tak jsem to hned napsal Broukovi,“ vyprávěl člen Mahoni později.

Zato vedoucí Darek honil psa a sám se jako spráskaný pes cítil při představě, co mu řeknou Machačovi, jimž Sára, kterou teď ještě ke všemu už ani neviděl, patří. A bylo mu ještě hůř, když se ohlédl zpátky a zjistil, že už nevidí ani Mahoniho!

Stál tam zhola sám, uprostřed polí a umazán. Výprava se mu docela rozutekla.

Kde byl Mahoni? Jak tak psal tu zprávu, nohy se mu samovolně rozešly, on bezděky pokračoval v cestě a zmizel Darkovi z dohledu.

Byl však v pohodě. „Měl jsem to celou dobu pod kontrolou,“ tvrdil Mahoni.

A taky že ano. Výpravu dal kapitán dohromady a chopil se jejího velení. Proto mohl za chvíli napsat do sms: „Dorazili jsme k zamku je to nadhera mahoni.“

Poučení pro Darka? Vedení výpravy, to holt není jako míchat borůvkovou zmrzlinu!

Pozor na Darka, můžete zezelenat jako chudák Přéma

SERRE CHEVALIER – Znáte ho? Je drobný, stále mele hubou a lísa se k většímu kamarádovi, který o to nestojí? Ale ano, znáte!

Ne, není to Oslík, jenž se vnučuje zlobrovi Shrekovi. Je to Darek a jeho oběť se na horách ve francouzském Serre Chevalier stal kamarád Přéma. Co mu Darek povídal? Vlastně vůbec nic, ale zato pořád. A pak najednou koukáme, Darek vypadá jako Oslík a Přéma je nazelenalý. Tady to nevidíte, ale na přiložené samolepce ano. Takže pozor na Darka! Mimochodem, pěkná nová přezdívka, ten Oslík, nemyslíte?

Loukaři hlavou dolů

BRISBANE, WELLINGTON – Rozhodli se, že vydrží celý rok hlavou dolů. A zatím jim to jde. Kako s Manu v Austrálii a Štollík s Lenkou na Novém Zélandu zkoušejí, jak se žije tam daleko u protinožců.

Je to dálka převeliká, ale že tu je ta moderní technologie, tak s nimi jsme ve stálém a častém spojení.

Proto víme, že Kako s Manu učili klokany skákat a že se jim to nakonec povedlo. Nebo to, že Manu, které už bylo třicet let, dostala kytku. To víme proto, že jsme jí tu kytku poslali my Loukaři přes internet. Manu byla dojatá už jenom z té kytky, a když zjistila, že jsme ji poslali my, dojala

se podruhé. Jo a taky viděli nějakou ploutev z velryby nebo ze žraloka, ale spíš z velryby.

O Štollíkovi s Lenkou víme, že byli v nějakém pralese nebo co a viděli tam dva tisíce let (skoro čtyřicet Jěňů – pozn. redakce) starý strom jménem mauri, což se česky řekne damaroň. No a ten strom má obvod 16,41 metru (více než devět Jěňů – pozn. redakce), a to je hodně.

To bylo potom, co Štollík svým zpěvem způsobil to silné zemětřesení, které Nový Zéland postihlo zkraje září.

Táborový Šum i proto přeje našim loukařským protinožcům hodně zdraví a málo krve v hlavě.

NAJDI 7 ROZDÍLŮ

Z loukařské společnosti

Svatby:

Přéma a Evička
Procházkoví

Mát'a a Ěra
Svobodovi

+Vlad'ka-zdravotnice a Ondra
Buchovi

Potomstvo:

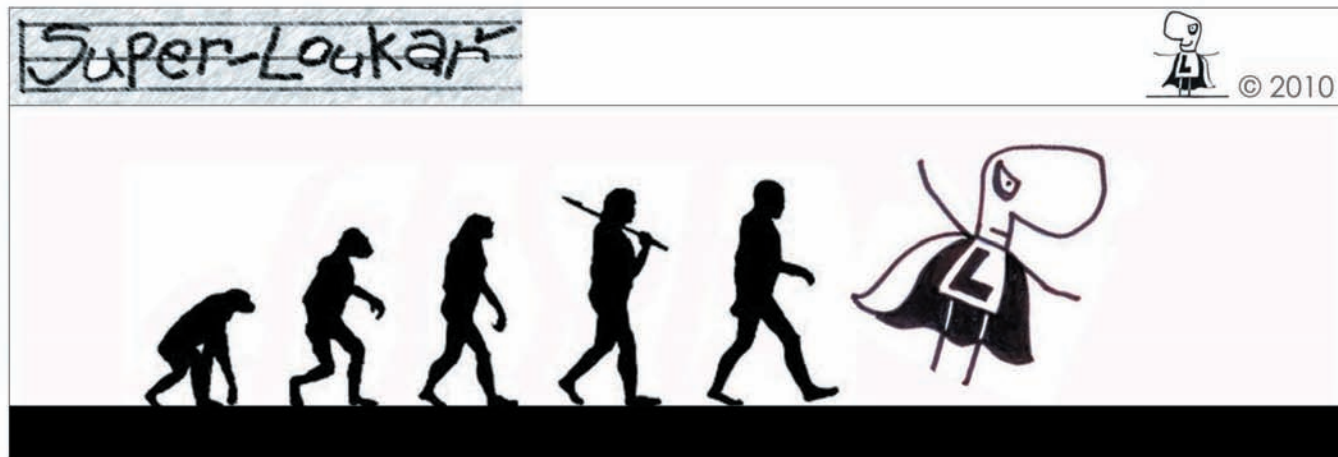
Linda Černá 7.1.(od Libušky)
Marie Paire 4.5. (od Verči a Oliviera)
Vašík Nováček 5.5. (od Tucí a Pupí)
Majda Burešová 21.11. (od Skořepky)
Šimon Bucha 2.12. (od Vlad'ky-zdr.)

Významná životní jubilea:

Kronika - 10
Pavla - 18
Nora, Peťan, Balíček, Jituna - 20
Matěj zdravotník, Přéma- 25
Verča Majerová, Manu - 30
Petíšek - 40

Gratulujeme!

1. žít bellemu 2. letopocet v podpisu 3. kout nad chalupou
4. okno ve žitě chalupy 5. pídeček na střeše bellemu 6. vrobky na
chlebu 7. záhyb kabát v podpaží

Balda chtěl uštvat děti

Macocha, 138,5 metrů hluboká propast. Foto: Šum

MACOCHA – Balda měl jasno. „Je to asi šest kilometrů. To stačí, když vyjdeme tak v půl jedný,“ prohlásil a natáhl si pohodlně nohy po sobotním obědě. Ten kluk měl pravdu. Jenže už bylo tři čtvrtě. A tak jsme zase hnali jako šílení.

Na Macochu a do jeskyní jsme jeli proto, abychom se podívali na Macochu a do jeskyní. A tak by nás docela hodně mrzelo, kdybychom to nestihli. Byli jsme totiž objednaní na prohlídku na přesný čas.

Jenže najednou nám ho moc nezbyvalo, zvlášť, když se jako na potvoru prodloužila i cesta.

„Jsou to tři čtyři kilometry,“ hlásil hlavní organizátor výletu Balda v pátek odpoledne.

„Dva a půl kilometru,“ přiblížil dokonce jeskyni i s propastí o něco později večer.

Ovšem teď tu byla ta sobota a jako na potvoru těch šest kilometrů byl první údaj, který Balda trefil.

Stejně bychom to ale měli stihnout, říkali jsme si. Zvlášť když Balda vyrazil napřed, aby nahlásil, že všechno stíháme.

Cože? Jak to, že vidíme Baldu? A proč si povídá s tou starou paní ve slepé uličce, když tolik spěcháme? Jo tak, ptá se na cestu...

A tak jsme vzali nohy a malé děti na ramena a po vzoru Usaina Bolta vyrazili. Stihli jsme to, dokonce i ta skupinka, která kvůli Broukovi malinko a téměř zanedbatelně zabloudila.

Jeskyně jsou krásné a Macocha ještě krásnější. Kdo to neví, ať tam běží. Nebo raději v klidu jde. Ale v tom případě bacha na Baldu!

Loukaři jsou v Panoramě!

KADOV – Tak to je pecka! Loukaři se už objevili leckde, dokonce i v televizi dvakrát byli, ale tohleto, to je jinačí kafe. Jejich fotku i s popiskem umístila na své stránky Panorama, noviny pro venkov na pomezí jižních a západních Čech!

Redakce si pro nás, Loukaře, dokonce přichystala prestižní místo. Ocitli jsme se na straně 2 hned pod důležitou zprávou o odpadech (pozor, hrozí navýšení poplatku na 500 korun za osobu!) a vedle Závěrečného projevu žáků 9. ročníku!

A co že se v Panoramě vlastně objevilo? Fotka dětí a vedoucích, kteří pomáhali obci s likvidací nebezpečného a přebujelého bolševníku i všelijakého dalšího plevle. A u té fotky svítil do celého světa popisek:

Letní dětský tábor Loukaři – pomáhají při brigádách – sázení stromků, pálení, úklid luk... děkujeme za pomoc!

Úplně nás polilo hřejivé uspokojení a taky děkujeme!

Na druhou stranu, snad jsme si tu fotku i zasloužili. S bolševníkem a úklidem luk i lesů jsme totiž letos kadovské obci pomáhali hned dvakrát. Poprvé na táboře, podruhé v září na tradiční podzimní brigádě.

Letní dětský tábor Loukaři – pomáhají při brigádách – sázení stromků, pálení, úklid luk... děkujeme za pomoc!

Více na http://www.progress.dva.cz/noviny/chan2010_4.pdf

Tam jsme bojovali nejenom s bolševníkem a bolševiky, ale také s ostrovtipem zaměstnance obecního úřadu Standy či Slávka. Ten si usmyslil, že bude vtipný, ale nebyl, což nevěděl, čímž vlastně tak trochu vtipný byl. Takže ti, Stando nebo Slávku, vlastně taky děkujeme.

Pozor, pozor! Na vědomost se dává, že Loukaři letos opět hodlají strávit nezapomenutelný týden plný zimních radovánek v Krušných horách na chatě Hájenka! Zájemci nechť se mrknou na www.loukari.cz či se rovnou ozvou Jakopsovi na telefon 607 849 543 nebo na e-mail jakub.esterka@loukari.cz. Těšíme se!

inzerce

Je tu kadovský bejbáčboom

KADOV – Mimitábor neboli babycamp anobř bejbáč slavil druhý ročník. Zatímco na tom premiérovém bylo asi dvacet dětí a rodičů, na tom letošním už přes padesát. Pokud příští rok zaznamenáme stejný nárůst, dorazí do Kadova osmdesát účastníků. To by snad ještě šlo, i když by to už bylo dost. Ale další rok? To už by přijelo sto deset dítek, otců matek! Co by to znamenalo? Skoro nic, jen přistavit novou kuchyň, jídelnu, Alhambru a koupit dvacet nových stanů. To jde.

A jdeme do finále!

VYHNANICE – Blanka Sandnerová udělala tour en l'air, Mahoni vyhodil radio do vzduchu a Otec hryzal trávu. To všechno od radosti, že Rachůnek právě vyrovnal v semifinále mistrovství světa v hokeji proti Švédsku na 2:2. Osm sekund před koncem! No a když Češi vyhráli na nájezdy a postoupili do finále, všichni plakali dojetím. Kde? U ohničku u Vyhnanického rybníka, kde Loukaři v letech 1994–2002 dělali své tábory.

To by mě zajímalo, co asi žije u Jéni ve vousech

Loukařští benjamínci vyprávějí, co na táboře rádi dělají, jedí, čeho se bojí nebo co rádi jedí

PRAHA – Je jich čtrnáct a dohromady jim je sto dvanáct let. To jsou přibližně dva Jěňové nebo tři Broukové. O kom je řeč? O táborových benjamíncích – ten nejstarší se narodil v roce 2000, ti nejmladší v lednu 2004. Ale už jsou tak šikovní, že poskytli Šumu svůj první táborový rozhovor.

Co se ti nejvíc na táboře líbí?

Vítek Křelina (7 let): Táborová hra.

Pája Blahová (9 let): Odpolední klid, protože při něm můžeme dělat, co chceme. To si čtu ve stanu.

Honzík Karlík (9 let): Celotáborovka o Lomikarovi, jak oběsil Kozinu.

Pěťa Karlík (7 let): O Lomikarovi, kostýmy a masky.

Jírka a Míša Blahovi z Babytábora (6 a 6 let): Líbily se nám hry a jídlo a odpolední klid. A klouzačka z linolea, ta pěkně svištěla, ale taky drápala.

Sára Hudson (9 let): Jsou tam dobrý hry, odpočinu si od bráchy, je tam spaní pod širákem, hlídky a nevím...

Jan „Taliř“ Havíř (10 let): Že tam každý den hrajeme hry.

Johanka Michalová (8 let): Koupání v rybníce.

Mát'a Ebert (9 let): Mně to, že můžeme spát ve stanu. To se mi moc líbilo.

Kuba Ebert (9 let): Jak se nám zjevovali Keltové.

David Lamich (7 let): Divadýlka mě baví moc hrát.

Jolanka Dubišarová (8 let): Dobře se tam spí. A líbí se mi, když jdeme na hry.

Natálka Dubišarová (8 let): Třeba nějaká hra. Bobříci.

Kterou hru máš nejraději?

Vítek: Latrýny.

Pája: Určitě Latríny, běhali jsme po lese a občas jsem dostala průjem. Pro tuhle hru jsem hlasovala na konci tábora, ale bohužel jsme hráli něco jinýho.

Honzík: Hradý, protože útočím.

Pěťa: Jěňova tramvaj.

Jírka a Míša: Pouť a sbírání brouků na louce. Jo, a tlesk, otočka, tlesk, to je magie.

Sára: Finskou stezku, portu, pohár tety Kateřiny, olympiádu na konci tábora, gastroden.

Taliř: Poštu!!!

Johanka: Všechny, ale nejvíc Netopýry,

protože to byla sranda.

Mát'a: To, to, poštovku.

Kuba: Když Otec točil provazem a na konci byla houba a střílel po nás.

David: To by mě taky zajímalo, asi jsou to brouci kousáci.

Jolanka: Poštu, protože se mi prostě líbí, asi že musíš skupince pomáhat.

Natálka: Taky poštu, protože jsem se tam málem ztratila.

Kterou hru bys zrušil(a)?

Vítek: Já nevím.

Pája: Rozhodně Otázky z ešusu, protože se při ní jen běhalo a otázky byly nudné. Bohužel jsme to hráli podruhé na konci tábora.

Honzík: Pašeráky, protože se stydím.

Pěťa: Pašeráky.

Jírka a Míša: Žádnou, chceme jich ještě víc!

Sára: Pašeráky.

Taliř: Žádnou.

Johanka: Rozhodně bych zrušila Latríny, protože se hrály v lese, kde bylo moc trní.

Mát'a: Nic. Mně se tam všechno líbilo.

Kuba: Hru se zavázanýma očima a koulí házíš po druhém.

David: Jěňovu tramvaj, bojím se mít zavázané oči.

Jolanka: Orchideje.

Natálka: Housenku.

Baví tě služba v kuchyni?

Vítek: Jo, baví, víš proč, mami? Protože jsem pak první v řadě, vpředu.

Pája: Bavilo mě připravovat s Jít'ou jídlo, taky mě bavilo loupat brambory, i když jsem oloupala jednu bramboru tak za půl hodiny.

Honzík: Ano, protože můžu pomáhat.

Pěťa: Jo.

Jírka a Míša: Bohužel na našem táboře služby nejsou. Bavilo nás příkládat do pece a škrábat brambory. Bohužel nebylo žádný vaření.

Sára: Ne úplně.

Taliř: Joo!

Johanka: Bavilo, ráda vařím.

Mát'a: Hm. Moc.

Kuba: Jo.

David: Ano, baví mě na tom nejvíc, že pak můžeme předběhnout celou frontu a že si můžeme něčeho zobnout, třeba mrkvíčky.

Jolanka: Ne, protože se ráno hrozně moc brzo vstává.

Natálka: Jo, protože to tam vždycky hezky voní.

Jaké je tvoje nejoblíbenější jídlo?

Vítek: Dýňová polévka a na táboře krupicová kaše.

Pája: Špagety, dám si vždycky co největší pořádnou hromadu syra.

Honzík: Rizito, protože ho uměj dobře vařit.

Pěťa: Rizoto.

Sára: Pizza.

Taliř: Řízek a bramborový salát.

Johanka: Špagety a šneci, mňam!

Mát'a: Já jich mám tolik... Napiš tam ty knedlíky s jahůdkama.

Kuba: Špagety.

David Lamich: Co by to asi bylo?

Špagety, takový neumí ani moje máma.

Jolanka: Guláš.

Natálka: Rizoto.

Jírka a Míša: Žemlovka. A ovocný kledníky, špagety, přesnidávka.

Fakt kledníky, kluci?

Jírka a Míša: Jasně, kledníky.

Měl by se Jěňa oholit?

Vítek: Ne.

Pája: Jěňu neznám, ale třeba Brouk se mi s vousama líbí.

Honzík: No asi jo, ale dlouho jsem ho neviděl.

Pěťa: Jo.

Jírka a Míša: Ne.

Sára: Ne.

Taliř: Ne, neměl.

Johanka: Určitě neměl, protože si myslím, že vypadá líp s vousama.

Ale zajímalo by mě, co u Jéni žije ve vousech.

Mát'a: Ne. Jo.

Kuba: Ne. Nemusí.

David: To já nevím.

Bojíš se na hlídce? Ani trochu?

Vítek: Ne. Ne.

Pája: Na hlídce se vůbec nebojím, jednou jsme tam našli marmeládu, kousičky chleba do polívky a sušenky a dali jsme si hostinu.

Honzík: Bojím se proto, že někdo vybafne.

Pěťa: Ne.

Jírka a Míša: Hlídky jsme neměli, ale když budou, nebudeme se bát.

Sára: Ne. Spíš je to nuda.

Johanka: Jenom trošičku, že se objeví nějaký vetřelec. Co se stane, když se objeví?

Mát'a: Já nebyl.

Kuba: Já jsem tam nebyl.

David: Zatím jsem na žádné nebyl, ale s Vojtou Lavičkou bych se nebál.

Jolanka: Jo, protože je tma, a když zafouká vítr, tak se zahejbají stromy a je to, jako kdyby tam byl nějaký vlkodlak.

Natálka: Ne.

Taliř: Nebojím se na hlídce ani trochu, jen když tu není ten vlk.

Jaký vlk, Taliři?

Taliř: No přece ten z Jen počkej. Toho se zajíc taky nikdy nebál, dokud se vlk neobjevil.“

Jaká je tvoje nejoblíbenější táborová písnička?

Vítek: Mezi horami. (Paní Křelinová: Mohu potvrdit. Zpívají si ji velmi často.)

Pája: Mně se líbily všechny.

Honzík: Kadovská, protože je o Kadovu.

Pěťa: Kadovská.

Jírka a Míša: Nám se líbily všechny, ukolébavku si s mámou doma zpíváme.

Sára: Zlaté údolí.

Taliř: Deset let.

Johanka: Zlaté údolí a To ta Helpa.

Mát'a: Ta hymna. Tadle.

Kuba: Hymna.

David: Loukařská hymna a Hvězdička.

Natálka: Jsem anděl od Xindla X.

Sestra Zdiša: Ale tak z tábora, ne asi?

Natálka: Na kolena.

Jolanka: Šněk.

Sestra Pavla: Myslíš Strč hlemýžďe mezi hýždě?

Jolanka: Jo! Ta!

Sestra Pavla: Tu jsem měla jako malá taky nejradší.

Co ti na táboře chybí, co bys změnil(a)?

Vítek: Že tam nemám skoro žádné kamarády. Vlastně jsem si tam některé oblíbil, já na to zapomněl :-)

Pája: Nic, hlavně se mi líbila pout', vedoucí se převlíkli do šatů jiných vedoucích a hráli ty druhé. To byla velká legrace.

Honzík: Já bych nic neměnil, líbí se mi tam.

Pěťa: Hračky, poledňák bych chtěl sedm hodin.

Jírka a Míša: Dětský pokojíček doma, Star Wars a jinak už nic.

Sára: Aby byla furt teplá voda.

Taliř: Chybí mi u viklanu stromy. Změnil bych střechu na jídelně, teče tam.

Johanka: Kromě maminky mi nic nechybí a změnila bych nějaká jídla, například těstovinový salát, a taky bych chtěla chodit dřív spát.

Mát'a: Nic.

Kuba: Nic bych nezměnil. Vlastně jo - záchody!

David: Chtěl bych více diskoték.

Jolanka: Zrušila bych rozcevičky.

Natálka: Aby vedoucí nepřemlouvali děti, aby jim myly ešus.

Brečel(a) jsi letos na táboře? Proč?

Vítek: Jo, když jsem spadl na ruku.

Pája: Nebrečela jsem, ale občas se mi trochu zastesklo po mámě.

Honzík: Jenom když odjeli kámoši.

Pěťa: Ne.

Jírka a Míša: Spadl jsem při běhu a rychle jsem vstal a šel za mámou.

Sára: Jo, při loučení.

Taliř: Jo, brečel jsem, protože jsem nechtěl jet domů.

Johanka: Brečela, protože jsem se bála ducha, ale jinak ne.

Mát'a: Ne. Trošku. Mně se stýskalo.

Kuba: Jo. Protože se mi stýskalo.

David: Ano, protože se mi nechtělo z tábora domů.

Jolanka: Já jo. Stýskalo se mi po králíkovi.

Natálka: Skoro.

Šum: Děkujeme všem malým táborníkům i jejich rodinným příslušníkům za čas, který věnovali tomuto rozhovoru!